

Fire og halvtredstydtyvende Møde.

Torsdagen den 10de Februar 1887 Kl. 1.

Sekretæren, Hansen (Sir), oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter understrevet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Finansloov for Finantsaaret fra 1ste April 1887 til 31te Marts 1888.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Holstein-Ledreborg: Dersom man i Korthed skulde betegne Resultatet af de to Aars Politik, som Regeringen har inaugureret ved sin Handling af 1ste April 1885, og som man i Almindelighed betegner som den Politik, der føres udenfor Grundloven, tror jeg, at man uden Overdrivelse vilde kunne betegne dette Resultat ved Ordet: almindelig Misfornøjelse. Jeg mener ikke, at der ikke er Folk, der ere tilfredse med Ministeriet. Ministeriet har Venner, ivrige Venner, det har Beundrere, ivrige Beundrere, om end ikke mange. Men Tilstanden, det, der er udrettet, det tror jeg, Alle ere misfornøjede med, selv Ministeriets Venner, maatte med ganske faa Undtagelser. Man hører fra alle Sider, baade i de offentlige Forhandlinger, og naar man taler privat med Folk, altsaa naar man er mere oprigtig, idet man da mindre behøver at tage Hensyn til den Opfattelse, der kan gjøre sig gjældende i Aviserne, at den nuværende Tilstand er utaaelig, at den er ødelæggende for Landet. Det er en Tilstand, man maa søge at komme til Ende med, og hvis der ikke bliver gjort Ende paa den, hvis vi ikke atter komme indenfor Grændserne af

Loven, vil Alt indenfor Landet ødelægges og gaa til Grunde, og det kan Landet ikke taale. Jeg har hørt Folk af meget forskellige politiske Anskuelser udtale sig derom, selv Folk, der maa antages at staa Ministeriet meget nær, og de ere alle enige om, at den nuværende Tilstand ikke er til at holde ud, at den er utaaelig. Og det er ganske naturligt, thi det nuværende Uføre, vi ere inde i, gælder jo Intet og ødelægger Meget. Der var en Gang en Overtro, som fandt sit Udtryk i den Aasand, at naar Ministeriet fik frie Hænder, vilde der blomstre, jeg veed ikke hvad, op deraf. Det, der er blomstret op, siden Administrationen fik frie Hænder, har væsentlig indskrænket sig til Ting, som hele Verden er misfornøiet med. De store Spørgsmaal blive liggende, og det er ganske naturligt, thi provisorisk kunne store Reformarbejder ikke ordnes. Det ligger i Sagens Natur, da de kræve lang Tid, og ikke alene den nuværende Generations Tillid, men ogsaa det næste Vælgerfolks Understøttelse, og det kan ikke opnaas provisorisk. Det ligger ogsaa i, at naar man er saa optaget som nu af Partikampe og Partipolitik, kan man ikke en Gang, selv om man har nok saa megen Interesse for de store Spørgsmaals Løsning, forsøge derpaa. De blive enten liggende, eller ogsaa blive de forkludrede. Heldigvis ere de blevne liggende, og det anser jeg ogsaa for det Bedste. Disse Ting ere blevne forjumptede, det er naturligt, og de smaa Spørgsmaal, de mindre Ting, som den nuværende Regerings Politik har skabt, ere jo gjennemgaaende at betegne som store Støffelser. Ganske vist er der blomstret nogle Gendarmere frem, og der er bygget nogle Forter hist og her, men at der skulde være almindelig Tilfredshed med den Maade, hvorpaa Krigsministeren gennem Gendarmene har skaffet Orden i Landet, vilde dog være en temmelig dristig Overtro. Aldrig har der været saa megen Orden i Landet, aldrig saa mange Spektakler eller saa mange Vanstueligheder for Autoriteterne eller de lokale Jurisdiktioner, som efter at Gendarmene ere komne til. Alle nogenlunde dygtige Politimestre have bedet sig fritagne for dem, og hvor der har været særlig Fare paa Jærde, altsaa hvor man nærmest har høvt Brug for dem — det er dertil, man bruger Gendarmere i Udlandet, og der er det en